



Just Now

a toolbox
for teaching
human rights

HISTORIA RWANDY

Zestaw kart osi czasu JustNow

Projekt "JustNow - A Toolbox for Teaching Human Rights" koncentruje się na opracowaniu materiałów metodologiczno-dydaktycznych związanych z edukacją w zakresie praw człowieka, w połączeniu z grami symulacyjnymi i uczeniem się różnorodności w pozaformalnej i formalnej pracy edukacyjnej z młodzieżą.

Ten zestaw kart na osi czasu koncentruje się na nauczaniu o Rwandzie poprzez historię aż do dnia dzisiejszego, obejmując niektóre kluczowe wydarzenia w Rwandzie. Karty mogą być wykorzystywane w nauczaniu historii, edukacji obywatelskiej lub w innych formach edukacji pozaformalnej. Zaleca się, aby nauczyciele uzupełniali karty przykładami z historii lokalnej.

Karty zostały stworzone przy użyciu obrazów i informacji wyszukanych w Internecie, ze źródłami odnotowanymi na odwrocie kart. Karty zostały stworzone wyłącznie do celów edukacyjnych non-profit i są wykorzystywane w salach lekcyjnych lub nieformalnych placówkach edukacyjnych.

Stworzony przez: Zespół projektowy JustNow

Treść tych materiałów nie odzwierciedla oficjalnej opinii Unii Europejskiej. Odpowiedzialność za informacje i poglądy wyrażone w materiałach spoczywa wyłącznie na ich autorze (autorach).



Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union



Zdjęcie autorstwa maxime niyomwungeri na Unsplash

Wprowadzenie na temat Rwandy

Rwanda, często nazywana "krajem tysiąca wzgórz", jest krajem śródlądowym we wschodnio-środkowej Afryce. W 1994 r. Rwanda liczyła około 7 milionów mieszkańców, składających się z trzech grup etnicznych: Hutu (85%), Tutsi (14%) i Twa (1%). Trwa debata, czy Hutu i Tutsi są odrębnymi grupami etnicznymi, jednak wybuchły między nimi konflikty etniczne. Obie grupy dzielą podobieństwa w języku, tradycjach, religii i kulturze. Podział między grupami powstał z przyczyn ekonomicznych: Hutu byli tradycyjnie rolnikami, a Tutsi właścicielami bydła. Stopniowo różnice klasowe między Tutsi i Hutu stały się podstawą do określenia przynależności etnicznej, szczególnie w oczach potęg kolonialnych. Mniejszość Tutsi stała się uprzywilejowana i dominowała w kraju przez większą część jego historii.



Zdjęcie autorstwa Florian Wehde na Unsplash

Konferencja w Berlinie

1884

Koniec XIX wieku oznaczał początek podziału i kolonizacji większości kontynentu afrykańskiego przez europejskie mocarstwa imperialne. Na konferencji berlińskiej, która odbyła się w latach 1884-1885, utworzono sztuczne granice w celu zdefiniowania odrębnych państw, które nie były zgodne z istniejącymi tradycjami politycznymi lub terytorialnymi. Wiele istniejących królestw zostało podzielonych lub połączonych w nowe terytoria. Jednak Rwanda i sąsiednie Burundi (w tym czasie administrowane jako wspólne terytorium kolonialne Ruanda-Urundi) pozostały nienaruszone i zdecydowano, że będą pod wpływem i kontrolą Niemiec, stając się później częścią Niemieckiej Afryki Wschodniej.



Zdjęcie autorstwa Dylan LaPierre na Unsplash

Ustanowienie niemieckiej kontroli 1890

W 1890 roku Rwanda (jako część Ruandy-Urundi) formalnie staje się częścią Niemieckiej Afryki Wschodniej. Dziewięć lat po konferencji berlińskiej pierwszy Europejczyk wjechał do Rwandy i odwiedził dwór królewski - był to niemiecki hrabia Gustav Adolf von Götzen, który później został gubernatorem Niemieckiej Afryki Wschodniej. Po śmierci rwandyjskiego króla w 1895 roku i walkach o sukcesję tronu, Niemcy wkroczyli do Rwandy w 1897 roku i założyli swoje pierwsze biura administracyjne pod rządami cesarza Wilhelma II.



Początek belgijskiej administracji

1923

Rwanda i Burundi (administrowane jako wspólne terytorium Ruanda-Urundi) znajdowały się na skrzyżowaniu trzech imperiów: Brytyjczycy, Belgowie i Niemcy próbowali przejąć władzę nad tym obszarem. Podczas I wojny światowej Belgowie przejęli kontrolę nad tym terytorium. W 1923 r. Liga Narodów (poprzedniczka Organizacji Narodów Zjednoczonych) przyznała Belgii mandat do rządzenia Rwandą, którą zarządzili za pośrednictwem monarchii Tutsi.



2017-09-01
CHINA
1.500197 PC A 350717

This is a new nation, boundless possibilities
Greater horizons

of boundless possibilities
Greater horizons

1.500197 PC A 350717

Wprowadzenie kart identyfikacyjnych

1933

W 1933 roku belgijskie władze wprowadziły dowody tożsamości, które zawierały przynależność etniczną wszystkich obywateli Rwandy. Wykorzystując rozległą teorię rasową ustanowioną już przez Niemców, ludność została arbitralnie sklasyfikowana jako Tutsi, Hutu lub Twa. Przeprowadzono to głównie poprzez pomiar cech fizycznych, takich jak wzrost, nos, usta lub oczy, w celu udowodnienia rzekomych różnic między grupami. Stereotypowy pogląd kolonizatorów był taki, że Tutsi byli wyżsi, szczuplejsi i mieli jaśniejszą skórę niż Hutu, którzy byli niski i ciężej zbudowani. W rzeczywistości tak nie było: nie wszyscy członkowie danej grupy wyglądali jak "typowi" przedstawiciele, a przynależność do grupy mogła się zmienić poprzez małżeństwo lub zdobycie bogactwa. Tutsi byli traktowani priorytetowo przez Belgów ze względu na ich "bardziej europejski" wygląd, a także mieli zapewnione lepsze możliwości edukacji i pracy.

FIN DU MOIS, FIN DU MONDE, MÊME COMBAT !

Voici ce que nous réclamons et les raisons pour lesquelles nous le réclamons.

En trois points, nous réclamons :

- plus de démocratie par le biais du RIC, d'une assemblée de citoyens, d'une nouvelle constitution pour l'élaboration de laquelle les citoyens auront leur mot à dire ;
- plus d'équité et de justice sociale par le biais notamment d'une refonte totale des prélèvements (disparition de toutes les niches fiscales, meilleure répartition de l'impôt et autres taxes suivant son revenu), lutte contre la fraude fiscale, l'évasion fiscale (fraude déguisée), TVA allégée sur les produits de base, TVA augmenté sur les produits de luxe, fin du CICE (qui pour les 2/3 est capté par des actionnaires), allègement fiscal pour ceux qui investissent dans des PME, abrogation de la flat tax, réintroduction de l'exit tax, entre autre. annulation de la dette (indue), revalorisation des minimas sociaux ;
- lutte contre la corruption (1/3 des élus (en fait serviteur de l'état, et donc des citoyens) ont un casier judiciaire), remise à plat des salaires des hauts fonctionnaires avec contrôle citoyens. Non cumule des mandats (et donc des retraites). Etc.

Pour plus d'information, nous vous conseillons vivement la chaine internet Thinkerview. Entre autre, interview de Jean-Marc Jancovici, Etienne Chouard, Olivier Delamarche, Philippe Pascot et Juan Branco. Les excellents docs d'Arte sur la propagande, la monnaie ou le pétrole.

Si vous réfléchissez un peu et si vous vous renseignez un peu, vous allez vite découvrir 4 faits : le monde s'effondre, plus vite que ce que l'on nous dit, les mesure prise par Macron ne créés aucun emploi mais ne servent qu'à un transfert de fonds des pauvres et classes moyennes vers les plus riches parmi les riches (voir le dernier livre de Juan Branco), les riches n'ont nullement l'intention de changer en profondeur leur manière de vivre (pourtant extrêmement polluante) ni de partager plus équitablement. Que pensez vous donc qu'ils envisagent de faire ?

Renseignez-vous. C'est un devoir citoyen. Et si vous êtes d'accord avec ce texte, photographiez-le, copiez-le, photocopiez-le et diffusez-le. Via le net mais plus encore en l'attachant sur les murs de votre ville. A raison de 100 affiches par Mois et par personnes nous aurons bientôt recouvert les murs du pays, informé tous nos concitoyens qui bientôt recouvreront leur dignité

Publikacja manifestu Hutu

1957

W marcu 1957 r. grupa intelektualistów Hutu opublikowała Manifest Hutu, wzywając do etnicznej i politycznej solidarności wśród Hutu w celu obalenia monarchii rządzonej przez Tutsi. Wzywali do rządów większości Hutu i obwiniali problemy w Rwandzie o wyższość Tutsi. Manifest wzywał również do zakazania małżeństw między obiema grupami, a także zakazania Tutsi służby wojskowej. Po opublikowaniu Manifestu zaczęły powstawać pierwsze partie polityczne Hutu, w tym skrajnie prawicowa Parmehutu (Partia Ruchu Emancypacji Hutu) kierowana przez Grégoire'a Kayibandę.



Rewolucja Hutu

1959

Po pogłoskach o śmierci przywódcy Hutu popełnionej przez sprawców Tutsi, grupa Hutu rozpoczęła ataki i rozpoczęła powstanie 1 listopada 1959 roku. Ponad 150 000 Tutsi zostało wysiedlonych ze swoich domów. W połowie 1960 r. odbyły się wybory komunalne, w których Hutu zdobyli ponad 90% stanowisk kierowniczych. Nowi przywódcy Hutu ogłosili koniec rewolucji po wyborze nowego prezydenta Grégoire'a Kayibandy, jednego z oryginalnych autorów Manifestu Hutu i założyciela skrajnie prawicowej partii Parmehutu, w 1961 roku. Rwanda została ogłoszona republiką, a monarchia została formalnie zniesiona.



Uniezależnienie od Belgii

1962

1 lipca 1962 r. Rwanda uzyskała pełną niepodległość, a Rwanda i Burundi stały się niezależnymi odrębnymi państwami uznanymi przez ONZ. Prezydentem został Grégoire Kayibanda, przywódca skrajnie prawicowej partii Parmehutu, która propagowała wyższość Hutu.



Zdjęcie autorstwa Mike Von na Unsplash

Opór Tutsi na wygnaniu

1963

Rewolucja Hutu zmusiła ponad 300 000 Tutsi do ucieczki do sąsiednich krajów. Niektórzy z Tutsi na wygnaniu utworzyli grupy wojskowe (nazywane obraźliwym terminem "inyenzi" lub "karaluchy" przez rządzący rząd Hutu), które rozpoczęły ataki na Rwandę. Pod koniec 1963 r. rząd odparł serię ataków rebeliantów, zabijając tysiące Tutsi, którzy pozostali w kraju i wysyłając jeszcze więcej na wygnanie.



Zdjęcie Koen Suyk (ANEFO) na Wikimedia Commons, prezydent Rwandy Juvénal Habyarimana i holenderski premier Dries van Agt wznoszą toast. Haga (Holandia), 13 maja 1980 r.

Nowy rząd Hutu

1973

W dniu 5 lipca 1973 r. prezydent Kayibanda został obalony w wyniku wojskowego zamachu stanu, któremu przewodził były minister obrony Juvenal Habyarimana, który został nowym prezydentem. Pod rządami MRND (Narodowego Rewolucyjnego Ruchu na rzecz Rozwoju) ustanowiono totalitarne państwo jednopartyjne z zakazem działalności politycznej. Wprowadzono ścisłą politykę kwot etnicznych w zatrudnieniu w administracji publicznej.



Zdjęcie autorstwa أخفياالله na Unsplash

Ustanowienie RPF

1987

W grudniu 1987 r. Rwandyjski Front Patriotyczny (Front Patriotique Rwandais) został utworzony w Ugandzie głównie przez Tutsi na wygnaniu, jako ruch polityczny i wojskowy mający na celu repatriację wygnanych i przejęcie władzy w Rwandzie.



Zdjęcie autorstwa Khalifan rw na Wikimedia Commons, Pomnik żołnierzy Rwandyjskiej Armii Patriotycznej (RPA) podczas zatrzymania ludobójstwa Tutsi w Rwandzie w 1994 r.

Ataki RPF

1990

Dowodzone przez Tutsi siły RPF rozpoczynają ataki z Ugandy i rozpoczyna się wojna domowa w Rwandzie. Rząd Hutu zaczął uważać wszystkich Tutsi w kraju za wspólników RPF. W 1991 r. wynegocjowano zawieszenie broni, a w 1992 r. rozpoczęły się negocjacje między RPF a prezydentem Habyarimana.



L'Unité

REMISE DE LA PEINE DE MORT

Les membres du Comité de Vassoutz :
**IL FAUT CONCLURE
UN TRAITÉ DE PAIX
AVEC LES DEUX
ETATS ALLEMANDS**
(Page 3)

PAQUES
La semaine
sainte entre
Fontvieille

A THIVIER

Gazeta Kangura

1990

Kangura była ekstremistyczną gazetą propagandową, która szerzyła nienawiść wobec ludności Tutsi i umiarkowanych Hutu. W grudniu 1990 r. opublikowała szeroko rozpowszechnione "Dziesięć przykazań Hutu". Zawierały one takie "zasady", jak powierzanie wszystkich stanowisk decyzyjnych wyłącznie Hutu, nieokazywanie litości Tutsi, zakaz małżeństwa z kobietami Tutsi (które uważano za pracujące dla grupy Tutsi) oraz wzywanie do jedności i solidarności Hutu przeciwko Tutsi.



Zdjęcie autorstwa Rishi na Unsplash

Interahamwe

1990

Armia Hutu w Rwandzie rozpoczyna rekrutację i szkolenie cywilnych milicji Hutu. Interahamwe ("ci, którzy atakują razem"), utworzona jako młodzieżowe skrzydło MRND, była pierwszą z tych grup. Byli oni zwolennikami ideologii Hutu Power.



0.0 66.05 DE

DENON
DN-90FA

TRACK NO. REPEAT PAUSE
-- --

SELECT → PLAY MODE MODES TIME END REW

COMP. MUTE 44 SEARCH

Zdjęcie autorstwa Jacob Hodgson na Unsplash

RTLM

1993

Radio Télévision Libres des Milles Collines (RTLM) rozpoczęło nadawanie jako stacja młodzieżowa. Ich program był naznaczony silną propagandą anty-Tutsi, w tym hasłami politycznymi zamienionymi w piosenki i wezwaniami do mobilizacji młodych ludzi do ruchów młodzieżowych zgodnie z ideologią Hutu Power. Podczas wydarzeń ludobójstwa w Rwandzie radio nadawało listy nazwisk i adresów Tutsi, którzy mieli zostać zabici, a także komunikaty o "eksterminacji karaluchów", odnoszące się do dehumanizującego terminu używanego w stosunku do Tutsi.



Zdjęcie autorstwa Cytonn Photography na Unsplash

Porozumienia z Aruszy

1993

Porozumienia z Aruszy były serią porozumień pokojowych podpisanych w Aruszy w Tanzanii między rządem Rwandy a Rwandyjskim Frontem Patriotycznym (RPF), które położyły kres wojnie, która miała miejsce w Rwandzie w latach 90-tych. Ustanowiły one podstawę do wprowadzenia nowego rządu tymczasowego dzielącego władzę i zjednoczonej armii, a także powrotu Rwandyjczyków na wygnanie. Ekstremiści Hutu byli zdecydowanie przeciwni tym planom.



Zdjęcie autorstwa Sam Mann na Unsplash

ONZ ustanawia siły pokojowe

1993

W celu nadzorowania wdrażania porozumień z Aruszy, 5 października 1993 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ ustanowiła Misję Wsparcia ONZ dla Rwandy (UNAMIR), pod dowództwem generała Romeo Dallaire'a. Około 2500 członków personelu wojskowego ONZ zostało rozmieszczonych w Kigali.



Zdjęcie autorstwa Leslie Cross na Unsplash

Katastrofa samolotu

1994

6 kwietnia 1994 r. samolot z prezydentem Habyarimaną i prezydentem Burundi został zestrzelony pociskiem raketowym, gdy zbliżał się do lotniska w Kigali. Chociaż nigdy nie odkryto, kto był odpowiedzialny za atak, rząd Rwandy obwinił RPF. Rwandyjskie siły zbrojne i grupy milicji Hutu wkrótce ustawiły blokady drogowe w Kigali i rozpoczęły kontrole dowodów osobistych, a także zaczęły zabijać Tutsi i umiarkowanych Hutu.



Zdjęcie autorstwa Adedotun Adegborioye na Unsplash

Zabójstwo Agathe Uwilingiyimany

1994

Premier Agathe Uwilingiyimana była następną w kolejce do objęcia funkcji prezydenta po zabójstwie prezydenta Habyarimany. Miała wygłosić przemówienie w rządowym Radiu Rwanda, wzywając do pokoju. Wraz z mężem i dziesięcioma belgijskimi żołnierzami sił pokojowych ONZ, premier została zamordowana rankiem 7 kwietnia 1994 roku. Zabójstwa i przemoc zaczęły rozprzestrzeniać się ze stolicy Kigali w całej Rwandzie z szokującą prędkością, a data ta oznacza początek ludobójstwa w Rwandzie.



Zdjęcie autorstwa Eric Masur na Unsplash

ONZ redukuje siły pokojowe

1994

Wkrótce po zabójstwie 10 belgijskich żołnierzy sił pokojowych, którzy zostali przydzieleni do ochrony premier Agathe Uwilingiyimana, Belgia wycofała resztę swoich sił z UNAMIR. Kiedy inne kraje poprosiły o wycofanie wojsk, siły UNAMIR zostały zredukowane do 270 żołnierzy w dniu 21 kwietnia 1994 roku.



Zdjęcie autorstwa Soroush Alavi na Unsplash

Ludobójstwo w Rwandzie

1994

Szacuje się, że w ciągu 100 dni między kwietniem a lipcem 1994 roku ekstremistyczni Hutu zabili od 800 000 do 1 000 000 Tutsi i umiarkowanych Hutu. Szacuje się, że w ciągu trzech miesięcy ludobójstwa zgwałcono od 100 000 do 250 000 kobiet, z których wiele zostało zarażonych HIV/AIDS. Wśród sprawców byli żołnierze, politycy, członkowie milicji Interahamwe, a także zwykli obywatele.



Zdjęcie autorstwa Clay Banks na Unsplash

RPF przejmuje kontrolę nad Rwandą

1994

Na początku lipca RPF, dowodzona przez Paula Kagame, przejęła stolicę Kigali, a rząd Hutu uciekł do Zairu, za którym podążyło około 2 milionów uchodźców Hutu. 18 lipca RPF kontrolowała całą Rwandę, z wyjątkiem strefy humanitarnej kontrolowanej przez operację Turquoise ("bezpieczna strefa" w południowo-zachodniej Rwandzie ustanowiona przez Radę Bezpieczeństwa ONZ 22 czerwca 1994 r. i prowadzona przez Francję). RPF ogłosiła jednostronne zawieszenie broni, a 19 lipca utworzono Rząd Jedności Narodowej, kładąc kres przerażającym wydarzeniom ludobójstwa w Rwandzie.



Signature _____

For any item not budgeted for, the Financial Controller (for capex items) with my approval must approve for the purchase.

Signature 1: _____

Signature 2: _____

Signature 3: _____

Date: _____

Date: _____

Zdjęcie autorstwa Cytonn Photography na Unsplash

Ustanowienie Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Rwandy 1994

Międzynarodowy Trybunał Karny dla Rwandy (ICTR) został ustanowiony przez Radę Bezpieczeństwa ONZ w 1994 roku i otworzył swoje biura w Aruszy w Tanzanii w 1995 roku. Oskarżono 93 osoby, z czego 62 skazano, w tym wysokich rangą wojskowych i urzędników państwowych, polityków, biznesmenów, a także przywódców religijnych, milicji i mediów. Był to pierwszy międzynarodowy trybunał, który wydał wyroki w związku z ludobójstwem i pociągnął do odpowiedzialności członków mediów za transmisje mające na celu podżeganie opinii publicznej do popełniania aktów ludobójstwa, a także pierwsza instytucja, która uznała gwałt za sposób popełnienia ludobójstwa. ICTR wydał swój ostatni wyrok w 2012 roku i został zamknięty w 2015 roku.



Procesy krajowe

1996

Krajowe procesy w sprawie ludobójstwa w Rwandzie rozpoczęły się w grudniu 1996 roku. Długie opóźnienie wynikało z faktu, że kraj stracił większość personelu sądowego podczas ludobójstwa, a większość towarzyszącej infrastruktury, a mianowicie sądy i więzienia, została zniszczona. Do 2000 roku ponad 100 000 osób podejrzanych o ludobójstwo oczekiwało na proces. Do 2006 roku osądzono około 10 000 podejrzanych o ludobójstwo.



UNITED NATIONS  NATIONS UNIES

Zdjęcie autorstwa Mathias Reding na Unsplash

Niezależne dochodzenie ONZ

1999

W maju 1999 r. Sekretarz Generalny ONZ Kofi Annan powołał niezależne dochodzenie w sprawie działań ONZ podczas ludobójstwa w Rwandzie w 1994 roku. W raporcie z dochodzenia, przeprowadzonego przez komisję pod przewodnictwem byłego premiera Szwecji Ingvara Carlssona, stwierdzono, że "niepowodzenie ONZ w zapobieganiu, a następnie powstrzymaniu ludobójstwa było porażką całego systemu ONZ".



Zdjęcie autorstwa Jonathan Velasquez na Unsplash

Georges Ruggiu

2000

Pochodzący z Belgii Georges Ruggiu był dziennikarzem i prezenterem radiowym w Radio Télévision Libres des Milles Collines (RTLM). W 1994 r. nadawał audycje wzywające do przemocy wobec Tutsi, w tym stwierdzenia, że rewolucja z 1959 r. jest niedokończona i wzywał ludność do wyeliminowania Tutsi. Przyznał się do winy pod zarzutem podżegania do popełnienia ludobójstwa i zbrodni przeciwko ludzkości (prześladowania) i został skazany na 12 lat więzienia w 2000 roku przez ICTR. Został zwolniony przedterminowo w 2009 roku.



Procesy Gacaca

2002

W czerwcu 2002 r. rząd Rwandy rozpoczął wdrażanie partycypacyjnego systemu wymiaru sprawiedliwości, znanego jako Gacaca (wymawiane jako "ga-cha-cha"), w celu rozwiązania problemu ogromnych zaległości w rozpatrywaniu spraw. Sędziowie, z których wielu nie posiadało formalnego wykształcenia prawniczego, byli wybierani w ramach społeczności. Sędziowie rozpatrywali sprawy podejrzanych o ludobójstwo oskarżonych o wszystkie zbrodnie, z wyjątkiem planowania ludobójstwa lub gwałtu. 4 maja 2012 r. sądy Gacaca zostały zamknięte. Ponad 12 000 sądów rozpatrzyło ponad 1,9 miliona spraw dotyczących ludobójstwa w całym kraju. Według rządu Rwandy, około 65% z prawie dwóch milionów sądzonych osób zostało uznanych za winnych.



Program pomocy ONZ

2005

Program informacyjny dotyczący ludobójstwa w Rwandzie i Organizacji Narodów Zjednoczonych został ustanowiony przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 23 grudnia 2005 r. jako program informacyjny i edukacyjny mający na celu zmobilizowanie społeczeństwa obywatelskiego do upamiętnienia ofiar ludobójstwa w Rwandzie i edukacji, aby pomóc w zapobieganiu przyszłym aktom ludobójstwa. W 2020 r. nazwa programu została zmieniona na "The Outreach Programme on the 1994 genocide against the Tutsi in Rwanda and the United Nations".



Zdjęcie autorstwa Foad Roshan na Unsplash

Simon Bikindi

2008

Simon Bikindi był popularnym piosenkarzem i autorem tekstów w Rwandzie. Był autorem serii piosenek z przesłaniem gloryfikującym koniec monarchii Tutsi podczas rewolucji Hutu i przedstawiającym umiarkowanych Hutu jako zdrajców. Simon Bikindi został uznany za winnego i skazany na 15 lat pozbawienia wolności za bezpośrednie i publiczne podżeganie do popełnienia ludobójstwa w 2008 roku. Podróżując w konwoju Interahamwe, Simon Bikindi znajdował się w pojeździe wyposażonym w system nagłośnieniowy nadający jego piosenki i użył systemu nagłośnieniowego, aby stwierdzić, że Hutu powinni powstać i eksterminować Tutsi. W 2010 roku Izba Apelacyjna potwierdziła pierwotny wyrok za te czyny.



Zdjęcie autorstwa Bernd Dittrich na Unsplash

UN IRMC

2010

W grudniu 2010 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ ustanowiła Międzynarodowy Mechanizm Rezydualny dla Trybunałów Karnych, który ma przejąć i dokończyć pozostałe zadania Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (MTKJ) i Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Rwandy (MTKR) po wygaśnięciu ich mandatów.



Infiniti

2000 HOTEL

FABRISIO PLAZA

Zdjęcie autorstwa Jean Claude Akarikumutima na Unsplash

Rwanda dzisiaj

2022

Nowa konstytucja Rwandy stanowi, że wszyscy Rwandyjczycy mają równe prawa. Przyjęto szereg ustaw mających na celu zwalczanie dyskryminacji i dzielącej ideologii ludobójstwa. Proces pojednania w Rwandzie koncentruje się na odbudowie rwandyjskiej tożsamości, a także na zrównoważeniu sprawiedliwości, prawdy, pokoju i bezpieczeństwa w kraju. Główna odpowiedzialność za wysiłki na rzecz pojednania w Rwandzie spoczywa na Narodowej Komisji Jedności i Pojednania, ustanowionej w 1999 roku. W 2001 roku rząd Rwandy odstąpił nową flagę i hymn narodowy w ramach promowania jedności narodowej i pojednania po ludobójstwie w 1994 roku. Nowy hymn narodowy odnosi się do wszystkich Rwandyjczyków jako jednego narodu: narodowy spis powszechny nie śledzi już pochodzenia etnicznego, a dyskusja na temat tożsamości etnicznych została uznana za nielegalną.